

Veckans tanke "Minnen av framtiden"

Jag älskar att lyssna till andra människors minnen. Jag tror att vi till stor del förstår oss själva och vår omvärld genom våra minnen, så när en människa delar med sig av sina minnen får vi ta del av hur hennes värld ser ut. Jag är väldigt tacksam att jag hamnat i en roll där jag ofta får ta del av andra människors minnen, t ex i samtal inför dop, vigsel och begravning. Våra minnen äger stor kraft, de kan skänka oss oerhört stor glädje – men samtidigt också obeskrivlig sorg. Minnena kan vara starka, nästan starkare än verkligheten själv – men ibland flyr minnena undan, och ibland tränger vi undan dem. Minnen lever ibland sitt eget liv.

I Bibeln och i kyrkans tradition har minnen en viktig roll. Det blir särskilt tydligt nu när vi står inför påskveckan. Bland Palmsöndagens bibeltexter möter vi israeliterna som blir instruerade i hur de ska fira påsk: de ska äta osyrat bröd i sju dagar och på den sjunde dagen ska de hålla fest. Och de ska säga till barnen: "Detta sker till minne av det som Herren gjorde för mig då jag drog ut ur Egypten". Påskfesten blir ett stöd för minnet för de som upplevde befrielsen, men också ett sätt för deras barn och barnbarn och ättlingar att själva få en smak av den upplevelsen. Minnet av Guds nåd och styrka förs på så sätt vidare genom generationerna.

På skärtorsdagen får vi själva kliva in i ett sådant minne som förts vidare i generationer. Jesus utgår från påskmåltidens starka symbolik och kollektiva minnesskapande kraft när han ger sina lärjungar ett nytt sätt att relatera till Gud i nattvardens bröd och vin. "Gör detta till minne av mig" säger han till dem den natten. Det gör vi än idag. Men det är inte en minnesmåltid som bara berör något som hände för länge sedan. Det är – håll i er nu! – ett minne av *framtiden*. Påskmåltiden och nattvarden förmedlar minnet av att Gud har agerat nådefullt och kraftfullt för att rädda sitt folk undan slaveri och död. Och om vi tror att Gud är likadan i evighet så ser vi att minne och hopp hör ihop: minnet av Guds handlande ger oss hopp om att samma Gud är verksam än idag. I nattvardens måltid ger Jesus oss en glimt av Guds rike, som redan nu spirar i världen, men vars fullkomning vi väntar på. När vi tar emot Jesus utgiven för oss och för världen får vi alltså ett minne av framtiden – ett hopp om att livet besegrar döden, att det goda besegrar det onda.

Minne och hopp hör ihop. Det finns en kontinuitet mellan det förflutna och framtiden. Det ger oss en röd tråd att hålla fast vid i vandringen genom livets ibland dunkla labyrint: "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son för att de som tror på honom inte ska gå under utan ha evigt liv".

/Samuel Hellgren, präst